

Arrest

nr. 192 906 van 29 september 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Angolese nationaliteit te zijn, op 1 juni 2017 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 20 april 2017 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 augustus 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 september 2017.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. PARMENTIER, die loco advocaat J. VAN LAER verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. COENE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 16 december 2016 diende verzoeker een aanvraag in om machtiging tot voorlopig verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. De gemachtigde van de federale staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging nam op 20 april 2017 een beslissing tot onontvankelijkheid van deze aanvraag. Het beroep dat tegen deze beslissing werd ingediend, werd door de Raad verworpen bij arrest nr. 192 907 van 29 september 2017.

1.3. Op 20 april 2017 trof de verwerende partij tevens de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten ten aanzien van verzoeker.

Dit is de bestreden beslissing. Zij is gemotiveerd als volgt:

“De heer, die verklaart te heten:

(...)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen¹, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen dertig (30) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

° Krachtens artikel 7' eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum.”

2. Over de ontvankelijkheid

Er kan – zoals de Raad tot treurnis toe dient te herhalen – verzoeker geen belang worden ontzegd bij het thans voorliggende beroep om de reden dat het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten volgens de verwerende partij werd gegeven op grond van een gebonden bevoegdheid die voortvloeit uit de toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet. Immers bepaalt de eerste zin van artikel 7 van de Vreemdelingenwet *“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag (...)”*. Er mag dus geen bevel worden gegeven of het bevel mag niet ten uitvoer worden gelegd wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder artikel 8 van het EVRM waarvan de schending in casu wordt aangehaald. De aangevoerde schending dient te worden onderzocht.

Waar verweerder stelt dat verzoeker geen schending aannemelijk maakt van artikel 8 van het EVRM, loopt hij vooruit op het onderzoek van dit middel door de Raad zodat op basis hiervan niet tot de onontvankelijkheid van het beroep kan worden besloten.

De exceptie van onontvankelijkheid van het beroep, opgeworpen door verweerder in zijn nota omdat de bestreden beslissing werd getroffen op grond van een gebonden bevoegdheid, wordt dan ook verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

Uit de bespreking van onderstaand middel blijkt dat slechts korte debatten vereist zijn.

3.1. In een enig middel werpt verzoeker op, *“Schending van artikel 62 en artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Schending van art. 41 van Handvest van de grondrechten van de Europese Unie. Schending van art. 8 EVRM. Schending van de materiële motiveringsplicht. Schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.”*

Verzoeker betoogt als volgt:

“Eerste onderdeel

Art. 74/13 Vw. luidt als volgt:

"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land."

Bestreden beslissing vormt een beslissing tot verwijdering. Derhalve dient verweerder op basis van art. 74/13 Vw. rekening te houden met het gezins- en familieleven van verzoeker.

Bovendien dient verweerder het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven eveneens op basis van art. 8 EVRM te waarborgen.

Zie hieromtrent arrest nr. 165 580 van 12 april 2016 van uw Raad (eigen onderlijning):

"Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde nauwe persoonlijke banden (EHRM12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Serife Yigit/Turkije (GK), § 93). Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een ruime term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 27 augustus 2015, Parrillo/Italië (GK), § 153). De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven, is ook een feitenkwestie."

Verweerder is op de hoogte van het gezinsleven van verzoeker. Verzoeker diende immers op 16.12.2016 een aanvraag op basis van art. 9 bis Vw. in. Verweerder ging eveneens op 20.04.2017 over tot een beslissing inzake deze aanvraag, namelijk tot de onontvankelijkheid. Verzoeker haalde in deze aanvraag uitgebreid zijn gezinsleven aan.

Hij vermeldde in zijn aanvraag dd. 16.12.2016 op basis van art. 9 bis Vw. o.a. de volgende elementen:

De volledige familie van verzoeker verblijft sedert de jaren '90 legaal in België.

Hij heeft geen contact meer met andere familie in Angola.

De moeilijk relatie van verzoeker met zijn vader wordt beschreven.

Verzoeker verblijft afwisselend bij vrienden en familie in Antwerpen, Gent en Brussel.

Verzoeker volgde verschillende opleidingen en had verscheidene jobs.

Verzoeker engageerde zich voor de campagne van politica Zoé GENOT Verzoekers centrum van sociale belangen situeert zicht in België

Al verzoekers broers en zussen verblijven in België. Verzoeker heeft nog veel contact met hen:

O [T.C.]

O [T.M.]

O [T.K.]

O [T.B.]

O [T.C.]

O [T.N.]

O [T.M.]

O [T.S.]

O [T.E.]

Verzoeker speelde basketbal bij club Nieuw Brabo

Verzoeker is actief als muzikant

Verzoeker reikte in deze aanvraag aan vele elementen aan in verband met zijn bestaande gezinsleven. Er is duidelijke sprake van een gezins- en privéleven. Derhalve dient verweerder over te gaan tot een toets of er sprake is van een schending van art. 8 EVRM. Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'- toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van de het individu, enerzijds, en de samenleving, anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge. De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 106).

Verweerder diende bij het overgaan tot bestreden beslissing derhalve na te gaan of bestreden beslissing geen schending van het gezins- of privéleven van verzoeker zou uitmaken. Verweerder heeft op geen enkel moment en op geen enkele manier een dergelijke toets uitgevoerd. Verzoeker wenst hierover te verwijzen naar het arrest nr. 156 153 van 5 november 2015 van uw Raad [...]:

Immers, door de elementen van deze belangenafweging niet uitdrukkelijk weer te geven in de bestreden beslissing gaat de verwerende partij voorbij aan het feit dat zij gehouden is tot een uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en dit overeenkomstig de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en overeenkomstig artikel 62 van de Vreemdelingenwet. De belangrijkste bestaansreden van deze formele motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden. (RvS 18 januari 2010, nr. 199.583, Staelens).

De korte en gebrekkige motivering, namelijk dat betrokkene niet in het bezit is van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum, volstaat in die zin niet.

Uit de bestreden beslissingen blijkt immers geenszins dat de verwerende partij afdoende rekening heeft gehouden met het privéleven van de verzoeker.

Tweede onderdeel

Dat zonder twijfel de bijlage 13 een beslissing tot verwijdering inhoudt gelet op art 1, 6° van de Vreemdelingenwet.

Dat derhalve richtlijn 2008/115 van toepassing is.

Dat van zodra een Europese richtlijn van toepassing, gedaagde rekening dient te houden van de hogere normen van toepassing in gemeenschapsrecht.

'Dat art. 41 van het Handvest van de Europese Unie (hierna: Handvest) als volgt luidt:

1. Eenieder heeft er recht op dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen en organen van de Unie worden behandeld.
2. Dit recht behelst met name:
 - . het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen,
 - . het recht van eenieder om toegang te krijgen tot het dossier hem betreffende, met inachtneming van het gerechtvaardigde belang van de vertrouwelijkheid en het beroeps- en het zakengeheim,
 - . de plicht van de betrokken instanties om hun beslissingen met redenen te omkleden.
3. Eenieder heeft recht op vergoeding door de Gemeenschap van de schade die door haar instellingen of haar personeelsleden in de uitoefening van hun functies is veroorzaakt, overeenkomstig de algemene beginselen die de rechtsstelsels der lidstaten gemeen hebben.
4. Eenieder kan zich in een van de talen van de Verdragen tot de instellingen van de Unie wenden en moet ook in die taal antwoord krijgen."

Dat zonder twijfel het hoorrecht werd geïncorporeerd in het Handvest.

Dat dit hoorrecht in tegenstelling tot de klassieke opvatting van hoorrecht van zeer algemene aard is en de facto inhoudt dat wanneer een bestuur verplicht is en in ieder geval wanneer men van plan is een beslissing te nemen tegen hem de bestuurde moet horen.

Dat het niet honoreren van deze verplichting kan leiden tot de vernietiging van de beslissing voor zover de bestuurde elementen had kunnen aanreiken die tot een andere beslissing hadden kunnen leiden.

In het arrest M.G en R.N tegen Nederland van het Europees Hof van Justitie dd. 10.09.2013 wordt gesteld dat de nationale recht een eventuele schending van het hoorrecht als volgt dient te onderzoeken (overweging 38)(eigen onderlijning):

Met betrekking tot de door de verwijzende rechter gestelde vragen moet worden opgemerkt dat schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit

leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (zie in die zin met name arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C-301/87, Jurispr. blz. 1-307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C-288/96, Jurispr. blz. 1-8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C-141/08 P, Jurispr. blz. 1-9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C-96/11 P, punt 80).

Dat verzoeker verwijst naar arrest 110.832 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dd. 27.09.2013. In het verzoekschrift had de verzoeker het volgende middel opgeworpen:

"Tweede Middel. Schending van de hoorplicht als algemeen beginsel behoorlijk bestuur. Schending van art 41 EU Handvest grondrechten van de Europese Unie (2000/C 364/01). Verzoekende partij is van mening dat het bevel om het grondgebied te verlaten, dat thans werd afgegeven, zowel in strijd is met de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, als met artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie. Artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie luidt als volgt: (...). Het bevel kan gegeven worden door de minister of door zijn gemachtigde. Traditioneel werd gesteld dat de vreemdeling niet op voorhand gehoord dient te worden, noch kennis genomen te hebben van het dossier, nu de hoorplicht, als algemeen beginsel van het behoorlijk bestuur, geen toepassing zou vinden in het Vreemdelingenrecht. Deze stelling moet echter worden herzien t.g.v. de inwerkingtreding op 1 december 2009 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, waarvan artikel 41 "Recht op behoorlijk bestuur", lid 2, a) bepaalt dat dit recht inhoudt "het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen". Volgens artikel 41, lid 1 is dit artikel strikt genomen alleen gericht tot de instellingen van de Europese Unie en verplicht het dus niet de lidstaten. Krachtens de toelichting bij artikel 41 is het recht op behoorlijk bestuur evenwel door de rechtspraak van het Hof van Justitie en van het Gerecht van eerste aanleg erkend als een algemeen rechtsbeginsel, zodat het als dusdanig kan worden ingeroepen. De vreemdeling kan vragen dat de belangrijkste elementen van de verwijderingsbeslissing, met inbegrip van de informatie m.b.t. de rechtsmiddelen, schriftelijk of mondeling worden vertaald in een taal die hij begrijpt of waarvan men redelijkerwijze kan veronderstellen dat hij die taal begrijpt; dit wordt uitdrukkelijk vermeld in de beslissing (art. 74/18 Vw). Verzoekende partij is dan ook van mening dat het bevel om het grondgebied te verlaten, dat haar thans automatisch betekend werd, diende te worden voorafgegaan door een gehoor. In casu werden artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en de hoorplicht manifest geschonden."

Dat in casu de Raad als volgt motiveerde op het middel:

2.2.2. Verzoekster betoogt dat een verhoor het bevel om het grondgebied te verlaten had moeten voorafgaan. Uit de bespreking van het eerste middel blijkt dat verzoekster wordt bevolen om het Schengengrondgebied te verlaten, omdat hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten. Dit inhoudelijke motief dat aan de basis ligt van de beslissing wordt door verzoekster niet betwist. Verzoekster zet in zijn verzoekschrift niet uiteen welke argumenten hij wenst aan te brengen in het kader van zijn "hoorrecht" dat van enige invloed kan zijn op de wettigheid van de bestreden beslissing. Het tweede middel is ongegrond.

Dat verzoeker nog verwijst naar arrest nr. 126 158 van 24 juni 2014 in de zaak RvV 154 674/11, Valderrama Correa t. Belgische Staat, waar de toepassing van het hoorrecht grondig in uiteengezet wordt.

Dat de Raad derhalve de toepassing van art. 41 van het Handvest per definitie niet uitsluit en uit de bewoordingen van de motivering kan zelfs afgeleid worden dat de Raad wilde ingaan op de toepassing van art. 41 van het Handvest doch de verzoeker verzuimd had enige concrete elementen aan te voeren die hadden kunnen leiden tot een andere beslissing.

Indien verzoeker was gehoord, had dit kunnen leiden tot een andere beslissing. Er is immers sprake van een sterk gezins- en familieleven.

Verzoeker diende immers op 16.12.2016 een aanvraag op basis van art. 9 bis Vw. in. Verweerder ging op 20.04.2017 over tot een beslissing inzake deze aanvraag, namelijk tot de onontvankelijkheid. Verzoeker haalde in deze aanvraag uitgebreid zijn gezinsleven aan (vgl. supra). Verzoeker reikte bovendien in deze aanvraag aan vele elementen aan in verband met zijn netwerk van persoonlijke, sociale en economische contacten.

Verzoeker werd nooit gehoord, noch uitgenodigd om omtrent dit gezinsleven enig standpunt in te nemen.

Mocht verzoeker zijn gehoord, zou hij hebben kunnen wijzen op het gezinsleven dat hij hier in België, en enkel in België heeft. Vermits het belang van een dergelijk gezinsleven, gewaarborgd door art. 8 EVRM, groot is, zou verzoeker dit met de nodige zorgvuldigheid hebben beoordeeld. Derhalve zou hij naar alle waarschijnlijkheid zijn overgegaan tot een andere beslissing.

3.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

3.3. Verzoeker betoogt in een eerste onderdeel van het middel dat de verwerende partij geen rekening heeft gehouden met en niet afdoende heeft gemotiveerd aangaande zijn gezins- en privéleven in België. Verzoeker verwijst hierbij naar artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en naar artikel 8 van het EVRM.

3.4. Te dezen dient de Raad op te merken dat verzoeker slechts kan verwachten dat de verwerende partij rekening houdt met en motiveert aangaande zijn gezinsleven voor zover er sprake is van een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. In zijn in punt 1.1. bedoelde aanvraag heeft verzoeker erop gewezen dat hij *“afkomstig is uit een groot gezin, waarvan ook al zijn (half) broers en –zussen in België verblijven”*. Verzoeker somt ze op en wijst erop dat de jongere halfbroers en zussen allemaal in België geboren zijn en dat elk van hen alsook zijn vader de Belgische nationaliteit heeft. Verzoeker stelt vervolgens *“Ondanks de slechte relatie met zijn vader heeft verzoeker nog veel contact met zijn (half)broers-en zussen. Hij woont momenteel in bij zijn halfzus T.K.”* Met zijn voormeld betoog in zijn in punt 1.1. bedoelde aanvraag toont verzoeker niet aan dat hij *“met zijn (half)broers-en zussen”* een gezinsleven leidt in de zin van artikel 8 van het EVRM. Verzoeker is op het ogenblik van het treffen van de bestreden beslissing een 38-jarige gezonde man. Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin zoals in casu met *“(half)broers-en zussen”* worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36). In casu worden die niet aangetoond in de in punt 1.1. bedoelde aanvraag noch in het verzoekschrift. Het hebben van contacten met (half)broers- en zussen toont geen band van afhankelijkheid van hen aan. Verzoeker toont ook niet aan dat hij inwoont met een halfzus en zelfs indien dit zo zou zijn, toont het louter met haar samenwonen nog niet op een band van afhankelijkheid.

3.5. Blijkens het administratief dossier en een uittreksel uit het Rijksregister blijkt dat verzoeker in 1994 naar België kwam in het kader van gezinshereniging. Hij heeft diverse identiteitskaarten voor vreemdelingen gehad. Hij wordt een eerste maal ambtelijk geschrapt uit het bevolkingsregister in 2005. Enige tijd later wordt hij opnieuw in het bezit gesteld van een identiteitskaart voor vreemdelingen, geldig van 25 januari 2007 tot 24 januari 2012. Verzoeker wordt opnieuw ambtelijk geschrapt uit het bevolkingsregister op 23 september 2011. Daarna bevat het administratief dossier geen objectieve stukken meer over verzoeker (stukken die uitgaan van overheden of privé-instanties zoals banken, telefoonmaatschappijen, nutsbedrijven, ...) waaruit blijkt dat hij sedert eind 2011 nog in België heeft verbleven totdat hij zijn in punt 1.1. bedoelde aanvraag indient. Bij deze aanvraag wordt geen enkel officieel bewijsstuk van zijn aanwezigheid op het Belgisch grondgebied gevoegd. Getuigenverklaringen en foto's zijn geen dergelijke stukken. Verzoeker toont derhalve niet aan dat hij voorafgaand aan zijn in punt 1.1. bedoelde aanvraag een privéleven leidde in België op grond waarvan hij de verwachting kon koesteren dat de verwerende partij ermee zou rekening houden of dienaangaande zou motiveren in de bestreden beslissing. Alleszins toont verzoeker niet aan dat zijn privéleven zodanige bijzondere feiten of omstandigheden inhoudt dat – gelet op het arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens van 8 april 2008, nr. 21878/06, Nyanzi tegen het Verenigd Koninkrijk, JV 2008/191 – op grond daarvan uit het recht op respect voor zijn privéleven de positieve verplichting voortvloeit hem hier te lande verblijf toe te staan en dat hij bij een andersluidende beslissing van de verwerende partij de verwachting kon koesteren dat ze daaromtrent motiveerde in de bestreden beslissing.

Het eerste onderdeel van het middel is niet gegrond.

3.6. In een tweede onderdeel van het middel beroept verzoeker zich op de schending van het hoorrecht.

3.7. Het recht om in elke procedure te worden gehoord maakt integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van verdediging, wat een fundamenteel beginsel van Unierecht is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., § 81; HvJ 5 november 2014, C-166/13, Mukarubega, § 45, HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, §§ 30 en 34). Dit dient te worden geëerbiedigd indien er sprake is van de toepassing van Unierecht en er een besluit wordt genomen dat de belangen van een vreemdeling aanmerkelijk kan beïnvloeden. Dit is het geval, aangezien de bestreden beslissing kan worden bestempeld als een terugkeerbesluit, zoals geregeld in de Terugkeerrichtlijn en het een besluit is dat de belangen van een vreemdeling aanmerkelijk kan beïnvloeden. Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden (zie HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., § 87 en de aldaar aangehaalde rechtspraak). Er wordt op gewezen dat volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie een schending van het hoorrecht als algemeen beginsel van Unierecht pas tot nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, punt 80).

3.8. Waar verzoeker meent dat hij voorafgaandelijk aan de afgifte van het bevel had moeten worden gehoord, stipt de Raad aan dat uit het arrest Mukarubega van het Hof van Justitie volgt dat indien men enige tijd voor het terugkeerbesluit in het kader van een andere beslissing effectief werd gehoord en daadwerkelijk en nuttig voor zijn belangen kon opkomen, de Lidstaat er niet toe is gehouden de persoon in kwestie opnieuw te horen (HvJ 5 november 2014, Mukarubega, C-166/13, §§ 67 tem 70).

In casu blijkt dat verzoeker alle elementen die zijn zaak kenmerken heeft kunnen aanbrengen bij zijn in punt 1.1. bedoelde aanvraag zodat de verwerende partij er niet toe gehouden was hem nog te horen alvorens de bestreden beslissing te treffen. Bovendien werd hierboven reeds gesteld dat verzoeker niet aantoonde een gezinsleven te leiden in de zin van artikel 8 van het EVRM en evenmin aantoonde dat zijn privéleven van die aard is dat hij de verwachting kon koesteren dat de verwerende partij hiermee rekening houdt. Verzoeker toont dan ook niet aan dat mocht hij nog zijn gehoord door de verwerende partij alvorens ze de bestreden beslissing trof, dit aanleiding zou hebben gegeven tot een anders-luidende beslissing.

Het enig middel is niet gegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak te worden gedaan over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig september tweeduizend zeventien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA